

„Faceți comerț, până când vin”

Versete călăuzitoare: Luca 19.11-27

Luca 19.11-27: Dar, auzind ei acestea, El a adăugat și a spus o parabolă, pentru că era aproape de Ierusalim, și ei gândeau că Împărăția lui Dumnezeu urma să se arate îndată. Deci a spus: „Un om de neam ales a plecat într-o țară îndepărtată, ca să primească o împărăție și să se întoarcă. Și, chemând zece robi ai săi, le-a dat zece mine și le-a zis: «Faceți comerț *cu ele* până când vin». Dar cetățenii lui îl urau și au trimis solie după el, spunând: «Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi». Și a fost că, la venirea lui din nou, după ce primise împărăția, a spus să fie chemați la el robii aceia cărora le dăduse banii, ca să știe ce a câștigat fiecare prin comerț. Și cel dintâi a venit, spunând: «Doamne, mina ta a adus zece mine». Și el i-a spus: «Bine, rob bun; pentru că ai fost credincios în foarte puțin, primește autoritate peste zece cetății». Și al doilea a venit, spunând: «Doamne, mina ta a făcut cinci mine». Și i-a spus și acestuia: «Și tu, fii peste cinci cetății». Și un altul a venit, spunând: «Doamne, iată mina ta, pe care am păstrat-o învelită într-un ștergar; pentru că mă temeam de tine, fiindcă ești om aspru: iei ce n-ai pus și seceri ce n-ai semănat». Și el i-a spus: «Din cuvintele tale te voi judeca, rob rău. Știai că eu sunt om aspru, luând ce n-am pus și secerând ce n-am semănat; și de ce n-ai dat argintul meu la bancă, și eu, venind, l-aș fi cerut cu dobândă?» Și le-a spus celor care stăteau de față: «Luați de la el mina și dați-i-o celui care are zece mine!» Și ei i-au spus: «Doamne, el are zece mine». «Pentru că, vă spun, oricui are i se va da; dar de la cel care nu are, și ceea ce are i se va lua. Mai mult, pe vrăjmașii aceia ai mei, care n-au vrut ca eu să împărătesc peste ei, aduceți-i aici și tăiați-i înaintea mea!»“

Puține pasaje ale Sfintei Scripturi ne dau o învățătură mai detaliată cu privire la căile lui Dumnezeu în timpul actual decât această parabolă. Subiectul ei devine clar din primele versete, unde ni se spune că Domnul Isus a vorbit „pentru că era aproape de Ierusalim, și ei gândeau că Împărăția lui Dumnezeu urma să se arate îndată.” Când la scurt timp după aceea El a intrat în Ierusalim, mulțimea ucenicilor Lui L-au salutat ca Împărat și a spus: „Binecuvântat fie Împăratul care vine în Numele Domnului” (Luca 19.38). Ei se așteptau, așa cum confirmă cei doi ucenici pe drumul spre Emaus, că El ar fi Acela care în timpul acela „va răscumpăra pe Israel” (Luca 24.21), și deci va instaura Împărăția lui Dumnezeu. Realmente învățăm din Luca 17.20,21 că Împărăția *era deja venită*, însă nu venise „ca să poată fi văzută”. În timpul acela Împărăția lui Dumnezeu era „în mijlocul lor” în Persoana Împăratului, însă nici atunci și nici astăzi nu este o Împărăție vizibilă, care să poată fi văzută de lume. Adevărații „copii ai Împărăției” o pot recunoaște în înfățișarea ei actuală ascunsă, alții din creștinătate o pot recunoaște ca o Împărăție „în cuvânt” (1 Corinteni 4.20), însă fără să aibă conștiința adevărată a suveranității lui Dumnezeu. Restul lumii nu poate vedea în ea nimic altceva decât o mărturisire religioasă, care nu posedă nimic din caracterul regatului.

În timp ce Împărăția lui Dumnezeu *a venit* deja în înfățișarea ascunsă, în care există acum, totuși nici atunci și nici acum ea nu a fost *descoperită*, și această parabolă a fost astfel rostită ca să amortizeze așteptarea plină de râvnă a ucenicilor cu privire la arătarea în curând a Împărăției. În chip minunat Domnul prezintă acum anumite detalii, care trebuiau să aibă loc înainte de arătarea Împărăției, pe care ei o așteptau. El Însuși, prezentat în acel om de neam ales, va merge într-o țară îndepărtată, aceasta înseamnă, El va părăsi lumea și va merge în cer,

Luca 19.11-27

pentru ca acolo să primească Împărăția și după ce a primit-o să se reîntoarcă. În perioada intermediară, aceia care nu l-au recunoscut drepturile (în mod deosebit iudeii, dar și lumea ca întreg) și l-au lepădat, atunci când El a fost aici ca Persoană, vor trimite o solie după El și va spune: „Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi” (Luca 19.14). Împlinirea acestei afirmații o găsim în omorârea cu pietre a lui Ștefan și în refuzul permanent al iudeilor de a auzi și a primi mărturia apostolilor și a Duhului Sfânt după plecarea lui Hristos. Aceasta este și a fost întotdeauna atitudinea lumii și a iudeilor în mod deosebit față de Domnul Isus din momentul când El s-a așezat la dreapta Maiestății în înălțime, și aceasta va rămâne atitudinea lor ca națiune până va veni El. El va reveni. Dumnezeu Îi va da națiunile ca moștenire și marginile pământului ca posesiune, și aceia care nu au vrut ca El să împărătească peste ei vor avea parte de judecata dreaptă.

Însă în timpul dintre plecarea Lui și revenirea Lui, în afară de cetățenii care l-au lepădat, există și o altă clasă, care este numită robii Lui. Ei constituie evident o clasă deosebită, cu toate că ei au fost lăsați în urmă în mijlocul cetățenilor. Ei sunt în cetate, ca să reprezinte interesele Domnului încredințate lor. În timp ce cetățenii îl resping ca Împărat, aceștia recunosc autoritatea Lui; în timp ce cetățenii nu se gândesc deloc la revenirea Lui, aceștia fac comerț cu averea Lui, până când El va veni. Deci acești robi prezintă pe creștini, cel puțin pe aceia care recunosc autoritatea Domnului lepădat. Nu este deosebit de instructiv ca această imagine a responsabilității mărturisitorului creștin să fie pusă față în față cu gândul pe care chiar și credinciosul adevărat îl nutrește în mod deosebit cu privire la locul lui în lume? Nicidecum nu se vorbește aici despre o anumită grupă limitată, de exemplu aceea a slujitorilor Domnului. Responsabilitatea, spre care se îndreaptă atenția aici, se extinde la întreaga creștinătate, și cu siguranță este imposibil ca în lumina responsabilității prezentate aici să se privească la creștinătate fără să nu ai un simțământ profund că ea a ratat complet în împlinirea autorității încredințate. Și cu toate acestea este și rămâne responsabilitatea creștinătății mărturisitoare să fie la lucru pentru Hristos până la revenirea Lui, și ea va fi judecată conform acestei responsabilități.

Misiunea dată de Domnul este desconsiderată de cea mai mare parte a creștinilor de nume. Dacă mina nu este aruncată sau nu s-a renunțat complet la numele de creștin, aceasta este singura parte pozitivă care poate fi numită. În rest sufletele sunt dominate de gânduri aspre, necredincioase cu privire la Dumnezeu, gândurile Sale sunt disprețuite sau au fost uitate, prescripțiile Lui sunt considerate a fi necorespunzătoare timpului. El este privit ca „om aspru”, care ia de unde nu a pus, care seceră ce n-a semănat. Dar cât de inconsecvent este în mod obișnuit omul! În timp ce el pe de o parte privește pe Dumnezeu ca pe unul care ia mai mult decât l se cuvine, pe de altă parte nu depune nici un efort ca să dobândească câtuși de puțin pentru El. De aceea el va fi judecat corespunzător vorbirii lui și va fi condamnat ca rob rău.

Dacă părăsim imaginea tristă a mărturisitorului de formă, vrem totuși să ne întrebăm în ce măsură noi corespundem responsabilității credinciosului, prezentată aici. Este în sufletele noastre gândul: „Sunt aici pentru Hristos, ca să reprezint și să execut interesele Lui pe o scenă unde El este lepădat?” Ce caracter ar primi lumea pentru acela care privește în felul acesta scena pe care el trebuie să acționeze! Desigur crucea este privită și prețuită de toți credincioșii

Luca 19.11-27

adevărați ca mijloc prin care păcatele lor au fost îndepărtate, și în sensul acesta ei se pot lăuda cu ea, și se laudă chiar. Însă Pavel s-a lăudat cu crucea lui Hristos într-un alt sens și a văzut moartea lui Hristos sub un alt punct de vedere. Pentru el moartea nu era pentru eliberarea de păcate, ci eliberarea „de veacul acesta rău”. Pentru el crucea era nu numai locul unde păcatul a fost judecat, ci și mijlocul prin care el era răstignit față de lume și lumea era răstignită față de el. El a văzut în moartea lui Hristos moartea *tuturor* credincioșilor: „El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru cel care pentru ei a murit și a înviat” (2 Corinteni 5.15). Ce despărțire totală de lume, ce dăruire deplină față de Hristos vedem aici! Însă aceasta ar trebui să fie comportarea *fiecăruia* care a fost chemat să acționeze într-o lume care a lepădat pe Hristos. Nu trebuie să fie o despărțire completă între inima și simțămintele robului, care este cu adevărat la lucru aici pentru Domnul său, și lumea care Îl leapădă? „Pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul?” (2 Corinteni 6.14).

S-ar putea replica că cetățenii aici nu prezintă creștinismul cu numele, pe care îl constituie lumea din jur. Aceasta este adevărat. Dar dacă creștinismul cu numele este „din lume” la fel ca națiunile, dacă domnia lui Hristos este la fel de puțin recunoscută practic, precum face restul lumii, este atunci mai puțin necesară despărțirea de el? Poate fi lumea permisă pentru că poartă Numele lui Hristos, dar în practică și în învățătură Îl leapădă și Îl respinge? Dacă despărțirea este deosebit de necesară conform Scripturii, atunci aceasta este o despărțire de aceia care în timp ce poartă Numele lui Hristos stăruiesc în nelegiuire. Dacă există o scenă, pe care va fi revărsată judecata lui Dumnezeu mai mult decât peste oricare alta, atunci este tocmai această creștinătate, care se bucură de anumite privilegii și cu toate acestea s-a folosit de ele în mod așa de trist și de aceea este deosebit de vinovată în gândurile lui Dumnezeu. Principiul despărțirii are o aplicare mult mai profundă la credincioșii care sunt înconjurați de o lume creștină, decât la credincioșii care se află în mijlocul iudeilor sau a păgânilor.

Ceea ce Domnul dorește de la poporul Lui este dăruirea inimii pentru El. Prin aceasta nu vrea să se spună că noi nu trebuie să practicăm preocupările obișnuite ale lumii; întrebarea este mai degrabă: pun aceste preocupări stăpânire pe inima noastră și devin ele preocupările noastre? Sau inima noastră este liberă pentru Hristos, în timp ce îndeplinește aceste preocupări? Umplesc înaintarea noastră în lumea aceasta gândurile noastre? Sau noi suntem aceia care – preocupați cu ceea ce este onorabil înaintea tuturor oamenilor – în mijlocul oamenilor și înaintea oamenilor trăim pentru Acela care ne-a răscumpărat cu un preț așa de mare? Desigur sunt puțini cei chemați să predice pe Hristos, însă toți sunt chemați să trăiască pentru Hristos. Și să trăiești pentru Hristos include ocuparea locului pe care El l-a ocupat în relația cu lumea. „Ei nu sunt din lume”, a spus El, „așa cum Eu nu sunt lume”.

Este simplu să-ți imaginezi anumite cazuri și să întrebi unde trebuie trasă linia de despărțire. Inima aflată în părtășie cu domnul va deosebi destul de repede între ceea ce Îi este plăcut Lui și ceea ce I-ar întrista Duhul. Realmente în această privință au greutăți numai acei creștini care de altfel tind către lume. Însă lumea deosebește destul de repede ceea ce se cuvine unui creștin și ceea ce nu se cuvine, și fără greutăți acordă importanță reală mărturiei unui creștin lumesc. Dacă inima este cu adevărat pentru Hristos și stă cu adevărat înaintea Lui, cu totul instinctiv va fi o mărturie pentru El și ea se va despărți de lumea care nu-L cunoaște. În

Luca 19.11-27

sufletul acela care este umplut cu Hristos nu pot avea loc duhul și lucrurile și țelurile lumii acesteia. Succesele și bogățiile lumii vor apărea fără valoare pentru acela ale cărui sentimente sunt îndreptate spre lucrurile de sus.

Drept urmare caracterul slujitorului adevărat se va descoperi sub forme diferite. Dacă țelul este slujirea reală a lui Hristos, atunci Cuvântul Său și îndrumările Sale vor fi regula și etalonul pentru slujire. Cine ar putea să-și imagineze că robii Stăpânului absent se vor așeza împreună cu cetățenii care L-au lepădat, și împreună să se sfătuiască în ce fel ar putea fi cel mai bine activi pentru interesele Lui? Este cu totul altceva sau mai bun, când credincioșii de astăzi, în speranța promovării chestiunii lui Hristos, merg împreună cu lumea sau își caută refugiul la principiile lumești, înțelepciunea lumească și la legăturile lumești? Puterea este și vine de la Dumnezeu, care pentru exercitarea lucrării Lui proprii nu are nevoie de înțelepciunea noastră, ci mai degrabă cere ascultare din partea noastră ca robi. În momentul actual nu avem nevoie de nici un adevăr suplimentar decât acela că Cuvântul lui Dumnezeu este deplin suficient. Ceea ce nu este clădit pe această temelie – și tocmai sub solicitarea de a sluji – nu este slujire pe care Domnul o recunoaște. Desigur inima poate fi sinceră și umplută cu seriozitate, dar Domnul va recunoaște și atunci când se adaugă ceva pe care El nu-l poate aproba; însă în aceste cazuri binecuvântarea va fi peste ceea ce vine de la El, și nu pe ceea ce vine din carne sau de la lume.

Dar mai există ceva, care caracterizează pe slujitorul adevărat. El va aștepta revenirea Domnului său. Dacă inima este cu adevărat despărțită de lume și este orientată spre lucrurile cerești, ce ar putea să bucure mai mult sufletul decât gândul la revenirea Domnului? Robul rău, a cărui inimă era plină de gânduri aspre referitoare la stăpânul său, desigur nu putea avea simțăminte bune în legătură cu revenirea sa. În mod necesar gândul la revenirea lui trebuia să-i fie incomod. Dar ce bucurie produce perspectiva revenirii Domnului în inima robului credincios, care a trăit și a lucrat pentru El în timpul absenței Lui! Îl așteaptă inimile noastre și Îl dorim ele? Suntem noi activi pentru Hristos în timpul absenței Sale; căutăm noi să lucrăm în ascultare de Cuvântul Său, privind cu bucurie spre revenirea Lui?

Titlul original: „Handelt, bis ich komme!”

din *Ermunterung und Ermahnung*, 1985, pag. 45–53

Titlul original în engleză: „Occupy till I come”

din *The Christian's Friend and Instructor*, Anul 8, 1881, pag. 29–32.